Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Philosophia Aristotelica-Thomistica - Cod. Ettenheim-Münster 226

Endel, Roman
Majer, Ferdinand

[s.l.], 1731-1732

Quaestio secunda

urn:nbn:de:bsz:31-120354

Visual Library

per Deum ad entitates extra Deum quoque in possibile ad negotia
abstractus aliud relinquo aestimandum. et hic finis inquirendae
principalem naturam de Deo. quae hoc opusculo explicabitur

Liber Secundus
De
Universalibus in genere.
Articulus 1mus
Utrum Duplex sit unde
item
An et quomodo ratio sui ut res à parte rei

unde ex Dialectica non è unum verbum omnia. Idem plurivoca
pari omnipotentia. Dari unde et quod 1o in causis quae inter se habent
ordinem subordinatae, potente superiori efficere, ut alteri
dicit ad unitatem causae à Deo quae Deus ita unitas. 2o
in ordine ut secunda ordinabat plura. 3o in Deo ut vere
Deum collective ex omnibus omnibus Deum plura. hoc
tam ratio è curiosa. Haec tres dari ergo unde in essendo
quae unum aliquid inter plurimos et 3o in Deo quae unum aliquid dari
de ipso. unde in essendo dicitur intrinsecum. in Deo Deum ea non
distinguit ab entitate. dari ab Deo; alij autem decertant: an ante
Deum aliquid in essendo ex Deo sint certes, an à hoc certum
debet in Deo fieri quae quae. ego nolim respondere à priori ordinem,
quia in Deum fieri quae aequi quae quae ab ente. adeo, unum aliquid
dari de ipso ex Deo quae separatum unitis entitatis. separatum
tam fieri Deum Deum unitis Deo esse esse. omnia quae distinctis
Deum dicuntur entitatem quae Deum unum esse tam quoad rem, nulla
excludunt tamen aliquid, quae etiam, quae, quae analogia et
aequivoca, ita omnia aggregata, eg: accidens ingenitum ab
exclusa Deo; hinc unde habet se univoca. 2o dicit aliquid
in esse, dari de ipso unde in negotiis ab ratio unitis autem ibeas
plura individua. Deum esse possibilia ut patet in ente et tuna,
nec autem de ipso dari debet. cum etiam dicas unde potest distinguere
quae aliud aequivoci videatur, de quo tam negotio dicit sed repetit
Deum identitate in Deum plura unione. ortum vero ex ente. Deum è in
potentiji in quae identitate cum ipso Deum unum plura. adeo,
nec à unde tum ex dicto cognitio. cum quae dari à ipso Deum fieri

multiplicare, qd Ens negativum ad unum, unum et excludit à
sua unitate, ita non dicimus in plebe Romana, qm ab realis in
plebe partibus quinis sive Ens sui multiplicare realitatem, illis
da sibi da tij plebi, dicit Deus multiplicat Divina da quasque
etiam sua attributa excludunt, verbo ad unum Ens in effectu
qm plus 1 negativum, unitas, qua quinis, 2° applicatio
ad sui multiplicare, et sui pluralitas, illis infinitum non sic
aeternum Deficit ad unum, in ordine ad id negativum.

Sed 3° unitate ac Entitate pat oponit Entitati Divinae, numerica
specifica, et generica, unitas numerica è individuum entis in
numero, ut Petrus, vel unus mundus. Unitas specifica è individui entis in
plures non, sed diversos fuit non Petri et Pauli, sunt
unitate specifica, unitas Entis generica è individui in plures
non generis diversos, si ad è nunc unitate generica, sed non
dicitur in plures genera qd sed non.

Sed 3° Unum multiplicatur ut alibi Sapientia principatu iste, ubi alibi
esse, qm non abstracta à suis inferioribus et ipsa sunt à
qua absoluta et certia, et non hoc abstracta à Deus. Sed
unum tunc à ipsa abstracta negativum à tu activa sed et activa
unitate ad aptione negativa ipsa plura unitas sua, de qua unitate
dicitur alibi.

Dubd 4° Entitas Dei ac statu non, quia dicitur unum, qm
è hoc est status unitas realis, 2° unum non è status Entia
singularia Deum vig vel Paulum 1° è ab hoc Esse status potest
sed indifferens qm nunc non ipsa substantia qua sua certia sed
indifferens unum fuit in Deo, è unum, ipsum fuit natura,
dicit tu utrumque proprie negativa, 3° tandem è hoc et dicit
status ipsum sua unitas obtinet, si non abstracta qua ut
abstracta fuit ejus ordine ad inferiora, dicit in status ipsum
è qd in statu solitudinis non è sed etiam ipsa è Deo, qd ne
status in qua Deus reflexe ut ipsa et eum ordine ad inferiora, in
hoc respectu è ita qua Deus. Ubi pat status solitudinis à jo
et 3° status in 1° status qua intra certia quelam non
etiam in jus et 3° status status contra qua in jus et 3° status
intra certia, quia sed status quantum ne in jus et potest
unum ne in 3° in quantum non in 2° status qualitatis, qd
f solo qua bene dicitur cum unum sit qua quantum

nõa univle ꝑ modũ dict et sic univles ꝯsiderãda ꝑsentãt-
obiũ et nõa ꝯstatuenda;
circa quod

Sentẽa 1a nominaliũ et stoicorũ, hi ꝑter genẽs spẽales,
quos vocarunt nõa interna nullũ admiserunt univle; adeoq;
asseverarunt stũ dari univle in essentiis [illegible] genus spẽaly
entibus; sive entibus ipsis plura essentiat. q̃m sententia dicitur opposita
excitarunt nominales, admittẽs genera spẽalia seu nõa interna
nõa externa seu voces; quas dixerunt univles in ꝯceptus genus
unũ nomẽ plura significat; cui ꝯsequenter adhaeserunt stoici ac
contendebant de [illegible]; ac devenerunt ꝗ ꝯtendebant stoici
[illegible] de vocibus et de rebus ipsis; utpote qui [illegible] ipsos
ꝑ voces univles significata [illegible] [illegible] [illegible]. cui sententia re-
futanda [illegible] [illegible] [illegible] breviter Dico 1o ꝑter genera
spẽales quas et nõa quaedã [illegible] dari etiã genera obiectiva
quaes, seu nãas univles [illegible] [illegible] [illegible], in hoc enim
nomẽ [illegible] a quo [illegible] ꝗ [illegible] dicit nãa [illegible]. et genus
spẽale [illegible] repraesentat econtra nomẽ quod [illegible] nãa
quae, et genus spẽale eã repraesentat, ꝯsequenter nõa interna et
externa [illegible] [illegible] nãa [illegible]. unde S. Porphyrius
[illegible] [illegible] [illegible] de vocibus, [illegible] de 5 vocibus parte
[illegible] seu nãarũ ꝑ voces [illegible], post hoc Dico 2o
[illegible] et dari stãs [illegible] de vocibus; etiã nãas ipsi [illegible]
unico eni exemplo, quivis [illegible], de [illegible] de hydropisi
[illegible] [illegible] hac voce, etiã de malo hydropisi; certe
ergo sententia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]

Sentẽa 2a quae tribuit Platoni et a [illegible] [illegible] [illegible]
ait [illegible] ꝑter voces dari nãas univles, quae a parte rei sint
exemplares [illegible], a rebus [illegible] separata extra Deũ et se
subsistentes aeterna et incorruptibles, quae sint eaedẽ [illegible] res
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], illaeq; nãa [illegible] vocant quaedam
[illegible] Platonica; [illegible] qui Plato [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] a [illegible] separatũ extra Deũ
se subsistente aeternu et incorruptible, qui [illegible] [illegible] [illegible]
et [illegible], [illegible] [illegible] sint [illegible] [illegible] a eo modo, quo
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] a [illegible] Plato [illegible]; [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Catholica est. cum authore multifaria, inter se questant,
neque definire non est. Solum quantum ejus Platonici et ceteri
sentiunt id fit. implicare Deum Deas externas, imo eam ipsa
Dea esse ipse Deus, eo ipso quod sint aeterna, et se subsistere, in
consultis quod 20 non est probatum, cum omnis actio, quatenus inter
Deum ad externum, aliquid in vacuo. Sed ipse Deus esse vita
ipsa Platonicus, ideas exemplari. ideas efficientes esse et formas
Deum ejusque, implicat et ex hoc, quod ideae intellectus, quae
et mutuae ideae entitatis quae exemplari et efficientes, inde ab
eo mutatae ipsae essent ipsa Dei ejusque et formae specierum
a seipso implicat et ejusque essentiae, cum nihil aliud
esse videri est fit intellectus ac ipsa. ipse tandem Deus Platonicus
admittere magis Mysterium quam in S: Trinitate, sed in hac
non eadem Deus in 3 personis existit unitas, in Platonica eadem ego humana quae existunt in unite et unite Deus unitas,
ac ipse. quod ipsa Dea esset ejusque Patris et Sancti &c.

Num 2 40 m Atqui ipse Plato quoque in hac Platonica quod fit hoc 20 in
Spiritu et generatione non fit Dei ejusque, Filiorum ac unitas, potius
quam ipsi Dei ejusque admitti Deae Platonicae, quae fuit Mater
et pater, ita ut ipsa fit temporanea, aeternae et vita in Spiritu aeternae
et temporanea.

20. Filius intelligit Patrem ac pater intellexit, ita vita ut Deus et Spiritus
fit Filius unitas vivi, quod Patrem ac pater intellexit. Sufficiens atque
gloria ut mandata non fit pater intellexit ut filius Dei vero vita
entia ejusque essentia, quod.

cum Filius procedit a suo simili Deus fit Filius Dei ipsa Platonica
ego ipsa ou quoque, quae differat ex repraesentatione vita varia in
Spiritu non procedit a suo simili, nulla in alia Filii facta cum
Patris vana Deus, quod. Facile a

Filius ad Deum d: a de Spiritu et generatione quod ejusque in et
Patris ea. de generatione quod existens ac et ipsa. Spiritus
non fit temporanea et generatio sed quod existens, non ita quod ejusque
et subsistit quoque Deum, quae et a Deus, nulla ac vanitas Dei
quae, Filii ad vacua non et regnum alii, ita in Spiritu existens,
Sed quod Deus absoluta ac ut Spiritus ex eo fit, Deus et Filius
Filiaeque quoque obtinere, cum Filius in Spiritu generatione quod
Deus quod Filii verbum mutatum, ut in Spiritu ipsa Deus et in

a Deiformi qd Deus et dal naale ab æterno fit aliqd positive, sed negative tantum, adeq; negative ab æterno, id est aliqua sunt ab æterno, et tam Deum quam aliqua creata.

Obiectio 2da. Dari Entia infiniti debet ea quæ in ea ideali, et in ipsa sapientia contenta sunt, et a sanctitate ipsius. Ergo et Deus quoque naturalem quandam adhuc, hæc quæ naturalia in ipsius mente sunt entia naalia, in Dei repræsentatione, nihil aliud quam quæ sunt in ea ideali sapientia, et quæ in ea ideali sapientia fit quasi naalia fit quasi Deum naalium.

Solutio 2da. Dari non debet finitum a sua finitudine, quatenus finitum, finitum est, sed quatenus finitum est ab eo, ut per hoc distinctum manifestum intellectum aut quantum, qd finitum fit finitum affectum ut ego, quod desunt aequum ab eo aequivocum sufficit qd fit multiplex eadem libertas ex participatione finitum affectum nata planta, quæ generat a cæteris naturis et aquis donis, vitam Deus autem cæteris non ipsum, cum vero ab infinito affectum ipse cæteris instar, ultimus ipsum in nata intra multum cæteris partium et universum supplent, de quo tam planta in planta.

Finit qd totum robur Platonis, qui ut aiunt San-gallensis finitum perfectissimum erat id quod ut, et ea ut quidem cum qd in Deum quidem ut ut ut ea ut ita quotaea dicebat, sed ita dicit, satis colligitur id debere esse intellectum ut quidem. id id debere esse extra ut quidem, adeq; quod unum id quod obtro, atq; nihil extra id ut quidem, si modo intellectum emittant.

Num ziggen.

Ista sententia è Fonseca professor Societatis nec Hispani, Doctorum Scotisti in ipse libris nec 2 Metaphysicorum pro in statu statuimus è multiplicem entitatem positivam, prout sequitur ex alio quo accidentali et entium sive sola sunt quæ Deum extra Deum non inquit nec ipse Fundata, joni autem atque angularitatis et gradatim multiplicem ex una et ipsa mea plurimo, in quo aliquo distinctionis nec ratione formal multiplicis et objectiva, vero contra hanc sententiam è

1o Finita unitas nec 2 se gaudet in statu solitudinis Dei et posset esse gratiam nec in ori statu, atque unita ipsa Fonseca unitas ita ut petit nec in statu actus gloriosi, qui ut petit nec 2 se, et in statu Scotisti, ut fit gratia. cum ita statu nihil sicut nisi optima et unita ita fit optimi. et cum optima nec

quia gaudent. etiam unitas sibi gaudent. 2° unitas sibi gaudet
in substantia unitatis suae divinae; in tertia enim è ipsa tertia, in altera
multiplicata. atque nisi ita ex tertia 2ae se ipsam ex ipsa in
unitate substantiae divinae, aliis in aliis substantiis in divisione
et multiplicatione in plebs multitudinis; utique non esset Deus
qui ipsa sanctitas quae supponit non esse jos cum Sabellio. sed sanctitas
non est vel vari; si vatis tertia in plus realiter etiam parte se
sed tertia, intellectu non fieri non fit a e. sanctitas ita non est
se ipsa. non enim nihil è realiter quin ipsa sapientia. sapientia non
est, est Sabellio è, est se ipsa; non enim possibile habet esse
possibile. aliis autem. cum nec non actu dicatur sine esse,
nec sit possibilis. nec effugies cum Deus Scriptura inter non
et Sabellia, non hic usque in sanctitate realis in Evolis intente
sanctitas et non ~~usque ad~~ inter naturam et singularia
Evolis identa sanctitas inter non et Sabellia. nulla est, est
fuit non autem realiter è ipsa Sabellia. alias non unitas
substantiae requisita ad unitatem, ita et non possibilis usque
ipsa Sabellia possibilia sit una nec in statu possibili.
Ad Tertia excludit hoc Non. quia in ens, quia tempus
cum Scripturis supponit. in Sabellio vari a parte non facta
unitas. si in contra Platonium certum sit in vari non
quia alias Sabellio cum parte rei, et non cum Sabellius attribuit
unitas substantiae unitas in sit, Sabellius in vari a parte rei, non
unitas.

Alias ad 3° non in statu solitarii 2ae se ad summum habere
unitas naturae quae sibi in ev, ad non sub ratione
sola sibi certia in unitate Sabellium, quia è opposita unitati:
Sicut qui dicit naturae Deus. Liquidem in habeat sua opposita
sua malitia, nisi non nec habeat bonitate ipsa, ita et non
2ae se in statu solitarii in habet Sabellium opposita unitati: nec
in positive habet unitatem. alias naturae Deus sua sapientia
non non attribuit ad Sabellia. quia unitas ad Sabellium, Sabellius
sua opposita alias, nec ibi unitas naturae propriae sed Deus
remota, quia Deus ipsa unitas non est quia ut sapientia
abstrahentis a Sabellio et ponenti in statu solitarii unitas
non proprie naturae statuit acquiri.

Deinde nāa 2ª fe nē divisa, qō 2ª fe ē n̄ divisa, bona ē argtō
opposito, hō nē ablo, qō hō ē n̄ ablo: Sumptum, ffo fi
nāa 2ª fe ē n̄ divisa, qō 2ª fe ē indivisa, ablo, una, nā cōsa
divisōn et unitas

Obiectio, 1º contra: ca. xc. aetern est n̄ sanctitate, nā
non est sanctitas adde illas partēs 2ª fe dicendō, hō 2ª fe nē ablo
qō 2ª fe ē n̄ ablo. ca xxc. Fiem 2ª fe ffo ex ffoccēt n̄ ablo
nec ∫ auidem ablo ieā, qā finitās ffe ē realis, nec auidem
realiter pōt. ofm term ffo nāa 2ª fe et aetern n̄ ē divisa
Facta fm ē nāa 2ª fe et ffo ē n̄ divisa sm indivisa, alioq
nec ∫ auidem et ffo ffo dicendi pōt. Pluries obiēs contra
hanc Sententiam concidunt cum obiectis, quae fiunt contra Sententiam

Ad Scotistam ofrenus hi gabilet nāa 2ª fe ē parte rei una
unitate quadā quā ffo ablo, unitate ē hanc quā ex:
plicant dupliciter modo, 1º dicūt hanc quādā ēē ffo
vi cuius nāa entitas in Petro ex fe ēē ostrēa ēntis, ablo ffo
ēē plurāc Petro et ∫ auidem repūgnat videlicet ∫ Petro ffo
adoptio, ne fiem ffo, Filius Dei, Petrus autem fuit humanitate et
extrinsecē n̄ solum Dei entitate et nātē naturāl. 2º explicant
a nguit, nāa manifestatio Petro, ē ex Dei ē entitate ablo, sm eadē
quā ē in Paulo. ablo ffo, et naturāe ∫ recedente Petro et
Paulo manēt ffo. et hac ē quinta opinio Scotistarum. Sed

Contra ēa explicāta breviter sic arguo, implicat nāq; quā
ē in Petro entitas ē in Paulo, qō ēōm implicat ffo ē in Paulo,
implicante ēōm absolute entitas, absolute ēōm implicat pōtēdātā
a petrō qō quōd absolute in ffo requirit, implicat absolute,
sed nāa Petro ē in Paulo requirit quōd absolute in ffo
ēēt, separātā a Petro, quā ēōm mēt realēm entitātē in ffo
qō nāa Petro ē in Paulo implicat absolute, qō ē ratione
separātā a Petro, certū ē quōd ēōm manēt in Petro ffo
manēt ffo impedita ne fit in Paulo.

Contra 2ª explicātā ratio celebrior ita arguo. 1º fi nāa
dā in Deō ēēt ffo una, ita unitas ēēt ēēt ffo, ēōm
ēōm entitās n̄ ē audem realē: a Deo 1º alia, unitas etiā
fuerit mīnūdum, ag ēōm Deō Deus realis et ffo, qm
nāa humana, cū hac nāa ēēt ffo quōd mīnūdum, ffo

et unitate quoniam est, adeo ut Deus quod est Dei, non sed
quae ipsi, non, ipsae autem realia, et quod unita illa, quoniam
unitas Scripturae non [illegible] auctoritas a quoniam jam non sed
individui, in eum Deum et ipsi quae Dei, et unum Dei
et ipsi, quae Deus ipsi Dei Deus et unus Deus Pater
et Filius et Spiritus.

20 Implicat non se ipsae una implicatio, et se divisa in
ipsis et unita et Divisio operantur, et non humana et
divisio in Deo et Sanctus, Filium in est divisa. ita separat
in Deo et Sanctus; fuit ipsa duorum in Patre et Filio
quae Deus mysterium Trinitatis; qui implicat humana non
in Deo et Sanctus se una ait se indivisa, Deus et
fuit Pater et Filius et Spiritus: non hunc Deum, Dei, et quod
mysterium quod gretum Deus secus a Deo mysterium
Deus et Pater non, ita Deus et Sanctus in est
non hoc in ipsa mysterium Deus in est Divisio et
mysterium non, nec efficiunt non in Deo
et Sanctus ipsa quae mysterii in eum Trinitatis secus non
gloria in Deus et ipsa Filius, et Sanctus, et indivisa
mysterii, adeo fit mysterium fit divisa, eum Trinitas
una in efficiunt magis [illegible] eum quod non se indivisa et
fuit non non Trinitas et ipsa Deus non Deus ipsa
gretat, et nulli creata ob sua Trinitatis gretae poti.

Numerus

Contra Deum Scripturae 30, quod quod genuit realem non
genuit, eum realem Deus, Deus autem, Deus, atque unita
ipsa adoratur ipsa realia et individua fit realem ipsa
eum ipsi Trinitas et Spiritus, quod fit non mysterium in Deo et
ipsa realia et numeria eum mysterium a Trinitas
ipsa. adeo in se una ipsa et Trinitas in Deo et Sanctus
et eum Trinitas divisa.

40 Ostendit eum non Deus et Deus se ipsum se una
non eum et Spiritus ipsum in mysterium ipsa Trinitas
ipsi fit numerus Deus individua, non implicat humana
non eg mysterii ipsa Trinitas Deus est non, non ipsa fit
infinia, et fuit Deus, ne in admittat adoro, non et unita
habet non se non ea est, quod non mysterium ipsa realia
et in Trinitas.

Sed Christus non pro generatione ex plures homines, cum ad multiplicandam Petri et Pauli in multitudine non, ubi ex eadem non negleta, etiam si sit diversa hypothesis non sit plures homines, sed tantum pertinuit hic plures humanas adeum modum quo in Divinis non 3 Dei sed unus Deus, uti Apostolus dicitur, nec ipse Deum pro se homo non anathemate alios homines in Christo, quia eos et anathemat sit ea mutuo, et in unitate sui, sit non et sed Spiritus, et sic spiritus creari velut a anathemate non pro, cum in eadem alio sui non creare, et in anathemate regnum alio sui, velut non in alio homo.

Ob: 1° si non humana in multitudine existens et natura quinque plurium, quae est idem, ex Christo in Patre ex mediantur ne sit sed ante non plurium, sed hoc multitudine e non sed tantum accidit, ex ipso adhuc a una, sive quinque plurium, etiam ex ipsa Christo, a alias ex non, ie Christi subsistere hae existere a ipsa sed ad alia et alia sed ex quanto.

Nna 2 ob. 4.

2° non in Petro et Paulo a ante quinque, ex ante realiter una, a sed multiplicatur, et ex 1° Petrus et Paulus magis quam ex Petrus et Christus sed Pauli non ex quinque Paulo. Sunt ne e quinque Christus, non magis quam ex. 3° non humana ante sed Christi ex Christo, ex ante e quinque Christo.

3° Petrus et Paulus ante quinque in Christo, ex desunt Christi non, alii si Christus Iesus non in Christo, ex non Petrus et Paulus e quinque, ergo, una.

Ob. 1° ex vestris non ex pluribus non, secundum non Christi unitatem Fidei, ex hoc non sed sunt in Christo non ipsorum non, quaestio non una in Petro et Paulo.

2° non humana in Christo existens et una, ex in unitate sit potest entis ipsi et una non in unitate non, ex Christi.

3° ad Christi desunt simul ex, sed dantur Christi a parte rei, ex non unius dantur a parte rei.

Dicendum ex non absolute negari quod Christus ex unitate non, sed non Christus e non sed secundum aliquem rationem Christi ante et plura. Christus Petrus e non realiter indistinctus ipsa, ex non realiter non distinctus non e, unum, et non transmissio, ex non sit, unum, ne quantum distinctio, non. Quia non ratione et ipsa ad ipsum in multitudine non sed, ex Petrus sed, unum sit ab Christi quanto altione, secundum manere [illegible]

attribuantur de natura sua non possunt, sic autem anima sua [illegible]
a pluribus [illegible]; unde fuit an anima et [illegible]
et [illegible] manet [illegible]; ita et natura [illegible]
manet capax ad aliud [illegible] unius [illegible], [illegible]
[illegible], anima [illegible] anima [illegible] audiat [illegible] natura. [illegible] natura
[illegible] impossibile ab una [illegible] transitum ad aliud; [illegible]
[illegible]; [illegible] natura est impossibile [illegible] ab uno [illegible] ad aliud
[illegible] Pitagoricam Methempsicosim seu transmigrationem [illegible]
admittere velit. et tandem [illegible] audiens et mortuus
[illegible] est vivus; [illegible] natura [illegible] audiens [illegible]
[illegible] est [illegible].

Obiicies 2do. natura [illegible] et [illegible] conveniunt in [illegible]
[illegible] ergo. [illegible] natura. [illegible] est una unitate
[illegible] et [illegible] a [illegible] unitate [illegible] et positiva, quae
[illegible] ad unitatem [illegible]. ad 1am probationem [illegible]
[illegible] magis [illegible] et [illegible]
et [illegible] unitate [illegible], [illegible]
nec habent unitatem [illegible] nec [illegible]
et [illegible]. ad 2dam [illegible] probationem [illegible]. natura humana [illegible]
[illegible]. [illegible] quantitate [illegible]
ab [illegible] ad [illegible] [illegible], quantitate [illegible]
habita [illegible]. ad 3iam [illegible] probationem [illegible]. [illegible]
[illegible] conveniunt in [illegible] [illegible]
et [illegible] quae habent [illegible] eandem [illegible] similem [illegible]
eandem [illegible] natura [illegible]
[illegible] natura conveniunt. et hoc [illegible]
[illegible] unitate [illegible] pluribus [illegible]: [illegible]
[illegible] a parte rei; [illegible]
in [illegible] conveniunt [illegible]
[illegible] a parte rei [illegible]. [illegible]
[illegible] nec [illegible] nec [illegible]
[illegible] conveniunt [illegible].
ad [illegible] 3tio dico. [illegible] natura [illegible]
in [illegible]. [illegible] natura [illegible]
[illegible] habent, [illegible] conveniunt [illegible] et [illegible].

Obiicies 4to [illegible]. [illegible] materia et [illegible]
[illegible] indifferens [illegible]. [illegible]
[illegible] materia [illegible]
natura [illegible] et [illegible] indifferens
[illegible]

gratiosae & verosimile inclusi. adeo naturale Deiseo natuit etiam ad
et venerit Deus ab ori alio ad et venerit Deiseo individui
quoniam, cum sit eadem una ori. sit eadem natura sit, ab ori, quia
realia et formalia sit eadem cum individuo ipsa ori. ergo et eadem
natura sit, appetit naturalis ipsi individuo naturalis et formalia

Deus ad qu. nat humana b ens eadem entitas cum in Deity
ea Deus entitas cum in Deity ce. ergo una quoque quantitas ce id
identitas, quae negatur ad nihil ne. adeo in Deiseo ade e unita
realis nec formalis cum Sanctis. ideo inter formalis mutatio
attributus & Deus entitas et deitatis.

Deus ad 4m c in 2m ge Spiritus dentur a parte rei, nisi formaliter. Spiritus
tam non fructus finis Deus ergo superior subjectus ipsi entitas
ad quem superiorem adeo probatur tus ge fuit a Deus. Spiritus formaliter
ge ergo formaliter a parte rei. Tali eadem nec Deus unitas a parte rei
formaliter quoque ge Deus.

Nun 24 in

Sicut unitas Num 24 in nihil vere, et non sit nisi dum ad ea
pertinet unitas in 2m unitas Num 24 2m in Sapientia Platonis, ergo unitas
Num 24 4m in Sapientia Tertia, ergo unitas Num: 24 6 in Sapientia Salomonis,
residua e Sentia Hierosolymitana Phonicia, quae unquis non ee
a parte rei unitas in 2m nisi formaliter, idem dari non, quia in Deo
gentis formalis et Deus in Deum est Sit Deus, dum entia ipsa
quinia negatur sin formaliter Deum unitas unitas et pertinet formaliter
Deus in Deum non negatur unus, affirmatio unitas Deus, quae ubique cum sit
gens realis contra quoniam Num: 24 i. uterque phase in
indigeti. sed partim ex libitu Dei et perfectatis aliorum sententia
patet partim ex diversis, patebit amplius, si autem hic est unitas ad
obiectum solutum notes, unitas, quae ut quo ex aliis Dei se ipsi,
sive non ab ut quod, ergo diversis non ab ipsa unitas Dei
certior creatus infinitus cum Deity et certior in sua gentis Spiritus,
adeo ne sive ee in sua gentis negatur unitas, Deus ab ut ab unitas
ea, quia si ita creatus infinitus, ut nec unitatis sit Deus, ita
ani eundem gentis habeat, ea a, quia si unitatis Deus, et si
sit creatus infinitus a Deus eundem gentis habet, ut pater in
actu et realis, ergo ubi tuis ab sit creatus infinitus cum Deity,
ge sine unitatis Deus aliam gentis in ordine ad unitatem Deus

qui ad Scripturam. notandum hic in ordine ad intellectum, naturam certam
a Scriptura, diversi quoque a Deum natura a diversitate naturarum,
sed verisimilem in ordine ad intellectum qui adhuc naturae libere quemadmodum
quam Scriptura. quod tractatur Scriptura

Articulus 2us
De
Materiali Articulo.

Cum dicitur in Scripturis sit unica et simplex quaestio indubitata et
debere importare aliquem modum [illegible] et aliquem modum maxime
in long. Laetum in locutus, maxime dicitur debendum, quod [illegible]
ipsa rebedine, quaestio quae in [illegible] est, quod ad illud maxime pertinet, quod
an antecedens quaestionis.

Nun 251 m. Studio 1° Inaccessa quae a Christiani statu non non [illegible] quod
maxime proximum unitis /: non remotum et ipsum [illegible] :/ seu quaerere
plurium in una non seu [illegible] certis :/ debere [illegible] requisita habere:
2° quod non debeat se [illegible] indifferens ad recognoscendum [illegible] unitis
praeter exemplis aliorum quaerendum auditum, ad hoc ut
parere [illegible] ager, nec debet libere negandum, neque etiam [illegible]
Sit quidem ad negandum debet libere magistro negandum; ita et
ut non [illegible] Scripturis proprium, adeo [illegible] maxime proximum nec autem
debet libere unitatem, neque [illegible] unitatis, quia a Scriptura.
2° non ut 1° interpretatio quinta. ut [illegible] unitis [illegible] interpretationem
2a post recipi in non [illegible] interpretationem.

Nun 2 93 m. Studio 1° Scripturae iuxta sua propria [illegible] quae non
a parte sui in [illegible] existunt ita unitae et, de qua [illegible]
ante [illegible] quae [illegible] partim refutata [illegible], partim
alio [illegible], ubi de [illegible] refutatur. [illegible] cum recentioribus
[illegible] Sacrae Scripturae, [illegible] ita unitae [illegible] quae in [illegible]
[illegible] eg quoque [illegible], ita ut [illegible] Scripturae et [illegible]
[illegible] humana non [illegible] [illegible] et cum Scripturae [illegible] quae [illegible]
in certis [illegible] [illegible] modum unicum [illegible] et
[illegible] de [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] Scripturae [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] contra [illegible]

Quid 1° Ecclia Christi gnta mutatione possunt ee naale proximum unius

Quia 1° qd naale proximum debet ee una proxime ajtu mee ex Num: 2 6 4 m.
dni de plebe. Sed Ecclia Christi gnta 1° ni qd unum, cujus qd tam
interdum ~~[illegible]~~ obtinere gratiam ut Ecclia, adeq plata. 2°
n qd ajtu mee pluribus proxime: alias in uno ee debet ee
satis implicita ora tega individua: negr dni qd ajtu dni
a plebe: alias verum ees Deum ee ora Ecclia.

Ad 2° ex ipsum adversu pugnis Dei ingenit ex gnotatorum cultum
sine dnm defuncti nostri: nec tu dm sine dno alia gratiam potig
obtinuit unitae, n eni dat sine dno nisi interes. qd sine dno
gnotatum potig obtinuit qm obtinuit unitae, ergo

Quid 2° naale proximum unius e nae obtinere justa, sive qd ille
e nae in statu Natuni et infidelitae posita.

Ubi ~~[illegible]~~ omnia ex Deum. Illud e naale proximum, qde Num 2 6 4 m.
unum proxime ajtu mee pluribus, sed nae obtinere justa ratione
infidelitatis ad statu gratiae a natura. sive ad ee naturae
a ad ee unum Christi e proxime ajtu omee pluribus, qd. quadri
qd nae abstracta debet unio requisita ad unale naale proximum
1° qd sit absolute ab oi mysto qd e objectus, 2° qd sit ipsa
interdum gnta, cui ~~[illegible]~~ 2a mteo qd e unitae Christi
et ajtu mee pluribus.

~~Ubi~~ 1° unale naale proximum debet ee ajtu plurib pluribus, Num 2 9 6 m.
Quia obtinere justa n e ajtu plurib pluribus, n in profum
Dei Deus nae obtinere justa. qd.

2° Sed nae sit plus de uno individuo n? Sic n, qd plus
n e unius, sed sed nae. qd Deus ees oy ho, 3m

Qui ibi debet e unitas, unde Deitas multiplicatur, sicut Deitas
a ajtu, qd unitas debet ee in ajtu.

3m Si nae abstracta quenit ee naale proximum, quenit ~~[illegible]~~ in
oi statu eidem. qd ea quenit nae debetur quenit in oi statu,
Deus, etn in statu realis existe qd dm Deitas a pt. a
ea ipsum Deus Deus e naale proximum, sicut Deus ajtu,
Deus e aal. qd nae abstracta e aal.

Ad 0 nam abstracta id est unum aptum, dici de pluribus, quia tunc nam proximum. Sed ipsum Socrates natus, non vocatur id natus, quia est natus natus.

Ad 1um ad 1m unus natus proximum debet esse aptum, dici de pluribus 2m potest certius quia importat cum 2m statum in quo significatur illa potentia 1m et 2m sed non obstante quia dici de pluribus 2m statum in quo est potentia, cum 2m potentia certius 1m et sic, unus in 0 genere. quod debeant poni diversis locis non abstracta sic modo dicam locum esse aliquid natus.

Ad 1um ad 2um Locus nihil intrinsice nisi extrinsice positus in rebus, sic nihil potest dicere locus locus locus.

Ad 1um ad qui dicit ubi debet esse unitas remote et mediate, unus Boetius multiplicat cum ibi debet esse unitas proxime et mediate 2m et cum partes dicit. quod debet esse unitas in ipsis remote et proxime. etc. non quia plus ipsum, quam quod ipsum finis naturae remotum in proximum.

Ad 1um ad quod ipsum, sic non quaeris absolute esse naturae proximum quaeris etiam in ordine status adeo etiam ipsum cum. sic non quaeris distinctae et duplicitae sub duplicitate unitatis ipsum obstante quaeris etiam in ordine status 2m in quo ipsum dicere Socrates non proximum cum hoc quaeris non tantum sub duplicitate ipsum obstante, deinde ipsum status quaeris ad locum relinquo de diversis aliis in aliis fine duplicitate absolute quaeris non huiusmodi adeo etiam in ordine.

Ad 1um ad 2um 2a. non abstracta id est unum aptum ipsum in esse et dici de pluribus 2a. Socrates aptus 2a. etc. ad 2um adhuc respondet dicendum id verum non multiplicatur. dicunt non. quia non est natus nisi multiplicatur. hoc non. quia non est natus proximum unius hoc. quia ipsum quia aliquid natus hoc dicitur.

Solus Deus

Gloria Patri

Obj certum è Foale unles offerre in aliqua mutte et ajunte plurib
maedi et pdti, et quando hac eo debeat fieri. / quaere

Sed ad hae in se contaer. ja e scripturu, qui 2 Solia pijna Num 2 6 ijs.
Foale ita nad mutte, ut anus mulieris ab ij operate mtlg
Foali nalis offerunt; de quo Nua 2 ij 2 ijs sqlg. 2a e secundum
quij Foali nalis lorij quae ita offula offerunt. 3ia e eorum,
qui in quae pijna Foale nalis sibi se aferunt, et ge tande
Foale offerulis in 3a mtere, fue relase nalis, geptam nad offerunt:
adeq; tres nemo sinteo è ja in lor dfiergant, qd ja à parte pij,
alia tres à benefuis mtlg Foale fieri aferebant, lor Em dicere
solum, qd nemo Foale aferat ed dare nad mtria, 3a ja esse
solu ed dnae antia pugnant; consequas

Quis ja Foale nalis lorij è jus offerre in quae offula. Si cuigoria offia
mtte fub una rane quemlibet atingnat. Ita ij qui sqlg offula
gnta fine ed nadae pugnu contra secertorij agant.

Lorij Foale nalis sebetae id. jqd nad offia offere una. et ante Num 2 6 ijs.
nae mutri. Id quod ille offula n offerunt nad offere una, qd
3 ptu, quod qd ex, se offere mutlae n jus ea offerere nad offere
sed quod offula respantes ed mutte, et ipse qd sacerd offerre ed
pantes mutte sqlia, qd quod offula n jus ed respatare ut offere
una, possitia ejusdem et et mutteptai mucia fiare n quod.

Dicunt adhuc quod offula n quidem tribuere unte mtria nad,
hae vero antia. quadm dragentia fieri debet, fea tribuere
obito atq; antia n mtri adeq; n quotlare, nad debere dare
unitatem, si modo quod fit una.

Contra id dm e ja qd etm quod respatary eorum sic, et quae antia
se offere fit una, qd dm offula etm atingit dfiendas, ja et
n alio in fair ed nam mtte mtlj: qd et quod offula, qd
mplente atingit sqlia n dabit nad mtte mutri. 2o quod
dcfiendum hui dma populq dmit fit nae antia, qd dm e mutria
n respantes, et offula atingit mia, dmiffo n dat mtte mutri
dma dmo populq, qd etm dmit offula quod fit una antia,
qd dm e mutplea n respondere offula n tribuet mtte
mutri dma: neq; sufficit mtte quod nisi etm nae dmam
nae sit ita una: sit, quid mtte plurib, atqui illa colore
sqlim n jus mae et pdti de plurib, alias qd mtlm mutrum est
colore sqlim; et plumia colore ali usque mutlaeos, dfiendam
dlai mtos ja dmiffo, de ij sqlim pdti n fit. qd

Quinto Deus nullo loco est in quibus finitum, nec ratio ipsa.

Num 2 Dignum

Ratio quia ipso gratia qua ipso fecit non non est fecit sequitur plura, modo superiori; atqui Deus nullo debet facere nisi non est sequitur plura, modo superiori, quia quod ipsum est ipse nulli. in se ipso Deus nulli. in ea ens natus, qui etiam ipsum est subsistens quod ipsum est substantia ipsum substantia ipsum substantia ipsum substantia.

Ratio 1° nulla ratio cum sit relativa non ipsi affinitas quod absolutum sed ipsum est quod absolutum substantia solum etiam indens nota relativa sibi res ipsum quidem, quia nulla non ipsi affinis, Deus, quae substantia.

20 Deus nullo debet se ad intra ex ipso quod nulla loco quod intra ipsum loco, quod ipsi ad intra; sed ne quod ipsum. ne non ipsum est ad intra. quo.

quod Deus nullo debet pertinere ad primum ipsum locum, atqui quod ipsum est spectat ad primum ipsum locum. in ipsum Deum esse non abstrahere a nota ex ipso est sibi.

quod Tunc, ipsum quod ipsum sit etiam quoque ipsum plus ipsum quam quod negatur cum causa efficiens et ditis affinis nulli. in etiam ut quoque sit nulli non est non ipsum est, sed Deus est, quod scala affinis est. nulla si quod si doctrae negat nulla se non nulla quod. ita se in ea in se sibi ipsum est se nulli caetera est Deus; quod se in ea est ipsum est affinis, ubi quod. sed obiter; in sibi est nihil, ex ipso. quod Deus nulli sit ad intra. quia nulla quod si doct: ante affinis subsistens, et ad invenitur in sibi ipsi affinitatis in est non sed ne ante affinis. quia explicatio quia adversariorum contrariae aptae si Deus non intra contrariae.

Quinquo Deus nullo loco est unitas ipsum in aptae ipsum et quae ad quod de pluribus huic ad intra obiter stabilitas non, non est sibi abstracta fecerit ipsum quoque quantitate, ita quantitas Thomae

Ratio 1° qua unitas illa ipsum fecit non tale, quae ad unitas loco se

Num 6 m.

quantitas; sit ea una unitas est quae sed est identitas et ipsum quoque aptae pluribus plura in, ut ipsum fecit facta ratione aptae ad plura, quod in ipsum sibi ipsum fecit substantia non ita ipsum superveniente relatione non separatur separatio ipsum ita unitas et aptitudo quoque absolutus.

1° unde 2qm obiectum totum habet objectum in 2a materia sive ente rationis
realiter, cujus ens qd unde ex ipsa sua natura separatum vel unita
sit separatim a subiecto relatio se a parte, in nihil ad aliquid respicit
realiter respicit vacat relatione sua a parte, nihil enim sui
relatione ad qd ipsum, superest illud separatum ipsum se rationis adeq. relatione
rationis in quibus distinctum. Hinc usq; colligitur clare ex S. Dom:
Dum ait de ente et essentia sui qd non sunt humana nam annuas
a virtute se. qd habet in intellectu: cum quotaq; res aliud nihil sit,
nisi illa unitas et apto nam ipsa objectum et sua unitas ubi
in nam ipsa beneficio unitatis, quia totum unitas personae

Nam 20 lin.

obi 1° Id qd attrahit nam ad aliquid, attrahit aliquid, qd ita qd attrahit
a aliquid. Sed ipsa unde, atqui personae obiectum attrahit nam ad aliquid,
qd patet unde.

2° unde debet se apte mae pluribus, qd unitas personae a se apta
mae pluribus, qd unitas personae a se unde. et sicut unitas
personae a ens rationis, qd ens rationis a se apte mae pluribus realibus,
aliquid qd aliquid, qd unitas personae a se unde.

3° Nulla forma substantialis in esse perfectum actuare unde, atqui
unitas personae a forma substantialis in esse, qd non est actuare unde
perfectum, in vobis certa, nemo enim dat qd non habet, ergo
qd dicit esse esse a se forma in esse, qd sicut forma sive unitas,
personae dicit esse esse ari intellig, qd.

qo Malas rationes non fuit nam una apta separari ad plura, sed
tantum relata, qd in forma unitas debeat facere mae apta
separari ad plura, non est actuare in ita unitas sua relatione rationis.

4° Deus quod actus a se forma unitas unitas non, qa in pluribus
involvit esse, atqui etiam relatio rationis, qua nam separat
qm, ipsaq ad inferiora etiam involvit inferiora, qd nec relatio
rationis potest se forma unitas. Sed

Obiectio ad 1m dicendum a, id qd attrahit nam ad aliquid actuat aliquid
a affinitas a forma et a sua forma na. Ad 2m et 3m unitas
dum a etc. Sed ex debito actuare aliquid ad aliquid, quia ab
separata aliquid vg Deus, sunt in aliquid. Sed stat de actuare
aliquid, quia a sua forma quod. ergo ex potiori, nobis quidem
quod aliquid ad aliquid actuare se non dicit, quia actuare
forma ita intrinsecum affinem aliquid actuare in ita ra intrinsecum obiectum,
ma inferius, quia subiectum superiori, ita et unitas, sua
unde, quia non actuare se separatim, sed forma unitas sua relatione
rationis, ergo non rationis quia intrinsecum et forma unitas.

Ad hoc ad 2m non nole debet se optio mee pluribus secundum naturale, si
in quale libet: Sicut ut quo c. Sicut qd non sed unitas personarum
opta mee pluribus ut qd c. ut quo non etc. Sicut ergo ad mee
ut quod, id enim potest de inferioribus, et unitas personarum ut quo
quia ut non quale non potest de aeterno

Ad hoc ad 3m non licet ei in eodem sicut quo quia ut qd, id quale
substantia non. c. gloria ut qd. ut qd tam unitas in ipsa substantia quale
non non atque unitas personarum gloria ut quo non etc. ut ergo
sibi contra adversus in ipsam quae gloria, quae etiam esse gloria
gloria ut qd. et tam unita adversus unitas ut quo, pariter et unitas magis
quantum de unitate personarum.

Ad hoc ad 4m non: Suppa. a, quae similiter quae ut unitas personarum
relatio rationis Sanctae non quae opinatur et similiter arte relata;
sicut enim relatio substantiae in Supponit ei quale Patris, et filii
potest, ergo relatio substantiae existit in ipso respectu ad filium. et
et relatio unitatis in Supponit aliquid quod ei in pluribus; sed
filius potest esse, ergo potest aliquid quod sit in pluribus, et
in relatione ad viventem: quae in non ipsa ut quae non sit in pluribus, et
sicut Superius ei opta proximae Baf. ó, qd id habeat optio
gloria. sed filius qd sit proximae opta percipiendi illa optio
Christiana in Sibi existens et opta remote.

Ad hoc ad 5m id est quod gloria non est quod rationis. qd nulla in:
videbit Gloria Dei gloria mihi in recto in posterius c. ipse
filius videbit in obliquo non est in atque relatio rationis etiam in:
videbit inferiora Dei ad quo et in obliquo c. sed Dei gloria
mihi et in recto non etc. Filius Patris pater, quemadmodum Deus
Filius

Ad hoc ad 6m non licet tam ordinem qui Deus quasi Dei
gloria ita ordo qua mihi, quia non in id habeat, arte
Dei relatione

Item: 6 ratio. ordinem in illo prius sit duplici omnes gloriarum simul et ut agens
et semel ut patiens: ut dicunt Sancti Sanctae et Joanni quia
Christus de aliquo obito ab ó gloria Sibi et individua habet
quod sola plura sentit non respectuar, id est nihil fit in illo
ut in mihi, in mihi, quia non quale, a, quae in generatio Deitatis existens et ad

Phantasia transmissa fit impetus intellei, cuiq mung[?] fiat, maale in Phant: cui proximum [illegible] agens [illegible] a maeta et subtile effuere, ad alq intellg agendum gnosis. Sed fiat ad gnosis [illegible] Brunifiras. intellg patiens a vera, in gnosis a subtili fiat Intuitum fiatu tempestiva ipsq, mdtlbg obiectum gnostica. Intuitus patiens sed passibili non ordine ad intellectum, sed in ordine ad hoc impressio, cuiq cuiqs patientes habet. Intuitus etiam passibilis, ex qd vinta quae axioma ilgdo intellg fit via sensus in eo intellectus fiat expressio tym formate in agnid y ora similia obiectum gatio.

Num 2 obiec.

Ad 2° principio qd: qd intellg patiens sive sibi gnosis varia a eniu gdos, a dm quod sufficia bipartea objiciu et objicia, negiva a tu intellg gnosis non abstracta sui ei gnosiare ad objicia ac sibi non solum y ora ectia. Objicia a qd intellg abstractas similitudines a sensibus ita ut sensibilia se habeant tym tymq a quo ad non abstractum tym tymq adque. alia quod a generatione, quae intellg non abstracta gnosis cum ordine ad inferiora tym ad tempus coexistentia, qd iam superior fit, id obiecta gnosendo non ordine ad inferiora nihil affirmando v negando et a[illegible] generatione simpliciter v, aliquid indiij gnosendo illa et in inferioribus et a generatione generali, qbus posteriora

Dum id nihil intellectum sive maale proximum intellectus fit, adeo intellg agentis mirabile, gloriatione a, gnosis obiectum, infirmitas intellg patientis.

Obiec id quarantur: d: Dnt: qd quique Op: 49 ait non in sensibus existentem fieri intellectum, adeo intellg separatis ipsa a qdobus maalibus, atqui hae sd separata pura a intellectu agenti qd intellg agens faciat intellectum v tum ut frustra videbimus, qd intellectum.

Dum 2 obiec.

Obiec 2a: nihil nectitur aliud nihil a, nihilq ilgbus aliud nisi non abstracta a sensibus una agere cum ad objicia in sensibus non habeat impedimentum objicia agendi in plurimis. adeo cuiq rationedmentis species non in sensibus non a nihil intellectum, adequi adeo intellg agentis separatis non a qdobus maalibus non fit una agere v habet, mdtlbg species sensibus ad objicia in mentis: qd y adeo intellg agentis non fit intellectus appa sed nota hoc mostra et hae

Ubi 2° ratio gluon, qd gnum actiu unle mytiu fiat, qdo ipsa mtly patientis, fiue qd id ē unle mytiu in rāe moali proximi requiras ditu mtly patientis. Unle mytiu in rāda moali proximi debet ē proprie et mdte substantiu unetri loci, aequi p tōe mtly agentis ē qis mdte substantiu unetri loci qd. in prim unle loci nata sit dari: et 2ª intes obiecta, quē adiuenit in rebus gnuerati, atqui, aōe mtly agentis requirantis ex fiue rāe n ē qta, qd solū ipsa, cū gnsae sit prim intellī patienti. qd, aōe mtly agentis n ē mēdiate et proprie rāe substantiu unetri loci cū rāe ex mod ē sis qta, unetās a loci mtie 2ª intes mēdie adiuenit et requirit in rebus gnitis et gnidarati. adeoq; sqtur qd cū rāe p intiu agentis pūa p intiu patientis fiat qta ut ipsa, mtly patiens fiuit unle mytiu in rāe moali proximi qd unle mytiu gnlatiu entis, mtly ā agens faciat mytiu in rāe moali proximi ē proprie sed remote, qd tm ipsa ita ē, ē quasi gnd mtly sis effectu mtiu. qd tū caeteris entis mtie ē unle effectu et pdā aetia rāe obtiue ipsa adiscriptabilis quibusdam aōe mtly agentis ut sis unle mytiu et aōe mtly patientis ut sis moale proximi unlis loci.

Bene dictu gnmatie unle mytiu fiei, intiu patiente, et qd p abstraōe sistū, nā abstraō mtly agentis ordis ad intiu patiente, ustie, fiei deprauatas, gnsat rāe qta ut ipsa, et ita fiat prontae substantia unlis loci. ||. Ueis tū et ob: stantes, aōe mtly agentis fiat proximi unlis loci ē rāe rāe 2ª sed solū fiē abstraōe, quo sensu bene Aquinatis mytiu unle mytiu fiue, in de rāe obtiu unlis loci quod mytiu sis abstraō sed tū negatue et positue solū sicut aetia aetiū et negatue se ipsum ad abstraō et gtraō, unde bene Scotus ē rāe 2ª et rāe abstractio qd ē remotis unle loci caetera proximis, rāe ā in stato gtraōis ē remotiū.

Ubi 2° Quia unlis loci fiei debet p aliud mtly patientis cum gratiam simplice n gratiū. p quod habet ipsa et idem

Obiectio 1a pro parte contrari videtur esse, actum intellectus esse
qui efficit rem unam cum ipso ordine ad superiora: atqui
actus intellectus patientis est quidem et non actus intellectus agentis: ergo neque
ad ipsum esse intellectus actus intellectus patientis et non agentis, nisi ipsum
a superiori numero rei, intellectus agentis posse fieri esse intellectus
possibilis. Sed probatur rem esse intellectus. ergo nullo modo ipsum
esse intellectus esse potest.

Obiectio 2a pro, Omnis res est ratione quidem fieri, actus absolutus sed
generatus, atqui nulla res est ratione, id nihil aliud
est nisi ordo superiori ad inferiorem, qui debet fieri, actus generatus
est ipse absolutus. Sed: atqui ens actus absolutus est absolutus
ergo actus absolutus non ipse fieri esse intellectus. Sed rem
a abstractio intellectus in ipsum. si ergo tunc nulla ipsum solum
esse ipsum subsistens, ergo non esse ipsum solum, ergo certum
actus adeo non generatur ad ipsum: et abstractio ipsum et tunc
quod repugnantia ipsum non tunc aliquid non tunc quod,
ergo non fieri debebit si illa abstractio est actus generatus.

Obiectio 3a pro. 1o arist: 7. Phys: 2. de relatione rationis ait: respectus
sphaeratus, ea, quae dicuntur ad aliquid aliquid esse in ipsa operatione
rationis generantis unum alteri fuit cum generat hoc alteri, non esse
ad genus. ergo respectus fit relatio generantis et objecti, esse non in operatione
generandi esse actus simplex et effectus rationis generantis esse actus
generatus simplex.

2o ratione. actus qui supponit unum ad partem non fuit unum, sed
actus generatus quidem supponit unum ad partem qui non fuit, in
respectu tamen in ipsum actus generatus quidem esse actus ipsum
non tamen superiori se inferiori, sed de actus ipsum
supponit unum ad partem qui. Sed ipsum actus ipsum supponit ad
hanc partem prorsus ipsum de pluribus, alias non actus ipsum esset,
atqui nulla pars prorsus ipsum de pluribus esse intellectus praeter,
qui actus ipsum supponit ad partem unum praeter esse non fuit
ante dis, ergo unta valde quod omnium unum non maneat in
actus ipsum, adeo actus generatus potius destruit unum qui
fuit, sed non fide lux, de quo postea, id tamen esse inter
eos, qui affirmant manere in actu, ipsum certum esse non manere in
actus generati. sed in unta ipso id esse actus generatus non esse verum

praescindas abstractiq; qui sic animi manere unita: quod adhuc stringit argumentum, vi cujus praecisio qua talis non fieri nec manere unita; unde saltem per hanc etiam certum est non requiri aeque praecisionem adeoq; fieri per simplicem utrumque factum unitum per actum simplicem ex postea dessinat, per praecisum aliud ejusdem gaudens paulo post tractandum.

Si quaeras an actus, quo fit unitum formale totum etiam habeat se reflexe; Adhuc eo modo, quo de ente tanquam dixi: supra de reflexione videtur; quamquam nec ejus gratia est abstractio ejus praecisum eo sphaera ordinem ad inferiora

Num 2 16 in Ob: contra statutas gluoes 1o quod ponit ultima differentia ad fundam ponit etiam ipsa fundam; atqui abstractio saltem sphaera ponit, quod ponit et ipsa fundam, seu formale unitatis totius.

2o Praecisio subjecti proxime relationis ponit ipsa relatio: sed abstractio sphaera ponit subjectum et maale proximum unitatis totius: quod ponit et ipsa relatione.

Quod si daretur à parte rei natura unitatis separata à subjecto seu Idea Platonica sine omni separatione utiq; daretur unitas formalis; quod cum abstractio sphaera natura sit separata à subjecto sine omni gratia totius unitatis.

Respondeo ad 1um distinguo quod ponit ultimam differentiam ad fundamentum sphaera ponit cum ipsa fundam, uti contingit in eo qui ponit colorem ut orbi cum quo infero gratia est fundam requiri adeoq; ut colorem ut orbi et fundamentum requiri ponit etc. qui ponit differentia totalis et unitatem, et formalem unitatis totius, ponit etiam ipsam fundam: ceteris distinguo negatio.

Respondeo ad 2um distinguo praecisio subjecti proximi et simul posito termino ponit etiam relatio distinguo praecisio subjecti, nisi praecisio termini ponit relationem; sed abstractio sphaera ponit subjectum sine termino relationum; sed abstractio sphaera ponit etc. fuit enim, sonat natura praecisa; utique natura totius et est abstracta à subjecto in termino; in distinguo concederas natura abstracta à subjecto sphaera termino ad quem, quod abstractio respectu ad relationem sphaera terminum ad quem, quod abstractio relationis constituitur. Deinde Scotistae similiter dicerent sphaera subjecto relationis respectus aliquid de relatione reali; quam gratia cum subjecto proxima sit de relatione unius, quam sumere abstractio sebstioli nisi

inter, qd̃ fit p̃ gradū plurimorū ēntiū tam rōnis adquē
qm̃ gradū gradū.

Ad hū adhuc dicēdū 1o: quia qd̃ p̃dicatur de Idea Platonica
separata a rebus totius realē fūdē, illam non separata
abstractam sed n̄ quia non rebus p̃ identitē realē, ut
patet ex hac ipsa non separata, nec quia pluribus de pluribus
ob hoc realē distinctū ab ēntiis, quia ex tm̃ respectū ad
unū fūdē, tam Ad hūc 2o quidam adducit, qd̃ quia
non est plus de pluribus, alēq; idea sicut ē unū n̄ in
plures ex ipsis rebus non abstrahendo n̄ ē unū, cū eadē
rōne dicatur in ordine ad inferiora tam rōnis adquē,
quātūm qd̃ hūc in ordine ad superiora tam rōnis adquē,
adeqē nec ne, p̃ id ēntia plurium ergo fit abstracta, nec
quia in ordine ad plura ut ex vi gradū abstractionis,
Unde Platonica ēs unū multorū rebus
etiam non abstracta tamen ēt, et hoc de universali genere

Quæstio Otia

Utrū in Deo

Ordo Syntetigen quæstionū postulat, ut ēntia de universali in genere
tractētur ad unitā in Deo descendamus p̃ ordē, ne tota
absolutio ēntis tam extra Ipsetēnē maioris claritatis quam in
Divinis.

Articulus 1us

De

Numero unitū in Deo et
ipso de genere

Dūbitūr

Utrū sint multa in Deo.

Iuxta Porphyrium quē ut ait hic in mēta Sapientis, substantia
Deī ordinē genē, species differētia, proprium accidens. quē divisio
qd̃ fit adducta.

Ad hūc 1o Anth: S. Dion: Li; contra gent: C 32. ait: D. ubi ait; ēs Num Dei
qd̃ de rebus potius universāl vel genē ē species, n̄ differētia ē proprium ē
accidens.

Ad hūc 2o esse unū ē unū quod nec n̄ pluribus de multis, qd̃ Deus
qd̃ ēntia quod qd̃ tale multis necessū n̄ qd̃ de multis, atque tale
unū qd̃ ē ipsum ergo potius qd̃ ceteris, et ipse Deus multis, ergo qd̃ potius